

[Finansministeren]

danske krone, med alt hvad det førte med. Så der er en meget klar sammenhæng mellem den politik, regeringen har ført, og den halvering af inflationstakten, vi har opnået.

For så vidt angår renteutviklingen var hr. Svend Auken heller ikke særlig optaget af den indsats, der er gjort herhjemme; også det er jeg ganske uenig med ham i. Det er f.eks. klart, at en af forudsætningerne for det stærke fald i vores renteniveau, vi har oplevet, er, at vores betalingsbalance er blevet forbedret. En anden vigtig forudsætning er naturligvis, at der på obligationsmarkedet er tillid til, at statens finansieringsbehov nu standser den eksplosive vækst og i de kommende år forhåbentlig vil begynde at gå nedad.

Endelig beskæftigede hr. Svend Auken sig med statsunderskuddet og sagde, at det ikke blev mindre i 1983 end i 1982, men at der kun er sket det, at stigningstakten er faldet. Ja tak, men risikoen var jo, at underskuddet i 1983 var blevet eksplosivt meget højere end i 1982. Det fremgik både af den tidligere regerings vurderinger og af den statusopgørelse, den nuværende regering lod udarbejde ved sin tiltræden, at hvis man ikke greb ind, ville underskuddet på statsfinanserne fra 1982 til 1983 stige fra omkring 56 mia kr. til omkring 80 mia kr.

Hr. Svend Auken siger så, at der heller ikke vil ske noget fra 1983 til 1984; han tror ikke engang på, at der bliver et fald. Det er jo en politisk vurdering. Hvis man ikke ønsker et fald, bliver der ikke noget, men et flertal i folketinget ønsker et fald, og derfor kan det også lade sig gøre. Men det, der var alternativet, og det, som den tidligere regering i august måned 1982, altså inden sin afgang, oplyste, var, at underskuddet med en uændret økonomisk udvikling i 1984 ville nå op på 95 mia kr., mens vi i vores finanslovsforslag nu budgetterer med 59 mia kr.

Endelig vil jeg gøre en enkelt bemærkning om konkurrenceevnen, og hvad rentefaldet egentlig har betydning for hr. Svend Auken sagde også i sit indlæg, at realrenten trods en forøgelse af pengemængden var faldet meget lidt, og at der derfor heller ikke fra den kant egentlig var nogen konkurrenceevneforbedring. Det synes jeg afslører en meget stor mangel på forståelse for, hvad rentefaldet har haft som sin væsentligste virkning, nu hvor det er godt på vej.

Den væsentligste virkning af nedgangen i det danske renteniveau er nemlig ikke, at realrenten falder, men at man begynder at fjerne den klare forskel, der var mellem afkastet af at foretage passive investeringer og at foretage aktive investeringer. Hvis man kan få 21, 22 eller endda 23 pct. i rente ved at købe statspapirer, medens man kun kan få 10 eller 11 pct. eller mindre af at foretage investeringer i erhvervslivet, glider kapitalen naturligvis over i de passive investeringer. Det, vi nu oplever, er, at konkurrenceforholdet mellem de erhvervsaktive, risikobetonede investeringer og de passive anbringelser totalt har forandret sig med det resultat, at erhvervslivet nu virkelig vil få en voksende interesse i at øge deres investeringer.

Derfor mener jeg at måtte sige, at hr. Svend Aukens analyse af den økonomiske situation er helt forkert. Det ligger naturligvis i forlængelse af, at hr. Svend Auken afviser, at den økonomiske politik, der har været ført i det sidste års tid, har haft nogen som helst betydning. Det ligger i forlængelse af, at hr. Svend Auken ikke har ønsket at støtte den politik, men de rent faktiske udviklinger sammenholdt med, hvad der kunne være sket, og sammenholdt med, hvad man havde forudset der ville ske, viser, at det forholder sig ganske omvendt.

Det giver mig også anledning til at gøre nogle enkelte bemærkninger om det, hr. Svend Auken sagde vedrørende beskæftigelsesudviklingen. Man kan naturligvis godt stå på denne talerstol og kritisere regeringen for, at nu vokser arbejdsløsheden. Hr. Svend Auken sagde, at da den tidligere regering gik af, var der en ledighed på 250.000, og den stiger så fra 1982 til 1983 og fra 1983 til 1984; den stiger med 65.000 personer.

Men jeg synes nok, at hr. Svend Auken skulle være blandt dem, der var mest tilbageholdende med at fremføre den slags former for kritik. Hr. Svend Auken har nemlig som arbejdsminister præsideret over udviklinger, der har været mindst lige så voldsomme, eller rettere sagt langt voldsommere. Tager vi f.eks. perioden fra 1980 til 1982, oplevede hr. Svend Auken at præsidere over en stigning i arbejdsløsheden på intet mindre end 79.000 mennesker i løbet af 2 år i en periode, hvor hr. Svend Auken selv siger at man fik en forbedring af konkurrenceevnen, og hvor man i øvrigt samtidig foretog en voldsom udvidelse